

35ste jaargang • nummer 193 • december 2020

SOBAT

VOMI

vfonds investeert in VREDE

Monuta Veteranenuitvaart

Erkenning en waardering staan voorop bij onze dienstverlening

Veteranen hebben een bijzondere status in Nederland. Monuta wil graag iets terugdoen voor die mensen die zich hebben ingezet in dienst van de vrede. Daarom ontwikkelden we de Monuta Veteranenuitvaart. Om recht te doen aan het bijzondere verleden van veteranen. Een veteranenuitvaart is een uitvaart met bijzondere elementen die te maken hebben met het verleden als veteraan. Het Team Bijzondere Uitvaarten (TBU) van Monuta heeft alle kennis in huis om een veteranenuitvaart te verzorgen. De teamleden zijn bekend met verschillende protocollen, ceremonieel en onderscheidingen.

Uitvaartwensen vastleggen

Het is belangrijk dat uw nabestaanden later weten welke keuzes zij moeten maken voor uw uitvaart. Daarom kunt u bij Monuta gratis uw wensen vastleggen in het Monuta Uitvaartwensenformulier. Speciaal voor wensen die met uw veteranenstatus te maken hebben, heeft Monuta een bijlage ontwikkeld waar u tot in detail uw wensen kunt noteren. Wilt u uw wensen vastleggen? Neemt u dan geheel vrijblijvend en kosteloos contact met ons op.

Monuta Team Bijzondere Uitvaarten
24 uur per dag bereikbaar op 055 - 527 42 77

VETERANEN
INGEZET
IN DIENST
VAN DE VREDE

Monuta
De steun bij ieder afscheid.

Jaarlijks worden begin september in opdracht van het bestuur van VOMI Nederland kransen gelegd op de 7 Erevelden in Indonesië

Ereveld Menteng Pulo

Ereveld Pandu

Ereveld Ancol

Ereveld Candi

Ereveld Kalibanteng

Ereveld Kembang Kuning

Ereveld Leuwigajah

SOBAT

Officieel orgaan van VOMI-NL Vereniging van organisaties, waarvan de leden veteranen, oud-verzetsmensen, oud-militairen, verwanten en sympathisanten kunnen vertegenwoordigen. Verschijnt 6 keer per jaar.

Bestuur

Voorzitter L. Noordzij
T. de Hoogstraat 6
6181 DH Elstloo
Tel. 046-4360607
E-mail:
linoordzij@hotmail.com

**Vice-voorzitter/
Secretaris** K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2903 HH Barendrecht
Tel. 0180-611512
E-mail:
klaasorse@hotmail.nl

1e Penningmeester A. Lujendijk
Voordijk 475
2993 BE Barendrecht
Tel. 0180-618423
E-mail:
tam.lujendijk@gmx.net
Banknummer
NL49 RABO 0180-4201 43
of
NL02 INGB 0004 2393 98
i.n.v. "VOMI-Nederland"
Barendrecht

2e Penningmeester P. Bergman, Wittevrouwen-
straat 13, 6001 BM Weert
Tel. 0495-564641/
06-12202692. E-mail:
pbergman49@online.nl

Voorzitter/secretaris Th.H.A. Ramp
Sociale Commissie Albatrosstraat 14
Budgethouder 2352 ED Leiderdorp
Fonds Sociale Zorg Tel: 071-5416936
E-mail:
Theoramp@gmail.com

Vz. VOMI Binnenland A.M. Mol
De Wiezeboom 9
8332 JT Steenwijk
Tel. 0521-512005
E-mail:
a.mmol@ziggo.nl

Eredelen R. Grij: J.N. Blom
G. de Jong;
F.J.F. Senoorenburg
G.C. Nieuwste;
L. Noordzij

Leden van Verdienste

T.J. Gaastra; P.N. Wieten; P.W. Kuyvenhoven;
A.W. Scholten; A. Krikke;
G.M. Nattelkaas-Deerman; P.J. Nattelkaas;
K.J. Orsel; W.A.J.K. Roms; Th.H.A. Ramp;
A.M. Mol; A. Lujendijk; H. Hoortag; H. Fots;
P.P.G. Gommers; J. Malpaard; N. Baan;
G. Boers

Doelstellingen Vereniging Oud Militairen Indië- en Nieuw-Guineagangers Nederland (VOMI-NL)

De vereniging heeft ten doel:

- Het behartigen van de ideële, materiële en immateriële belangen van haar leden.
- Het behartigen van de belangen van de nagelaten betrekkingen van hen, die als gevolg van directe militaire dienstverrichtingen om het leven kwamen of ten gevolge daarvan invalide werden.
- Het ijveren voor het bijhouden en herdenken van hen die gevallen zijn tijdens militaire dienstverrichtingen alsmede van hen die tijdens, door of ten gevolge van krijgsgevangenschap, ziekte of ongevallen in of door militaire dienst zijn overleden.
- Het bevorderen van het saamhorigheidsgevoel bij en de kameradschap tussen de leden van haar lidverenigingen.
- Het bevorderen van contacten met gelijkgestemde nationale en internationale organisaties.

Beginselen

De vereniging tracht gestelde doelen te verwezenlijken, los van elke partijpolitieke richting, levensovertuiging of religie. De vereniging staat open voor samenwerking met verenigingen, die zich op overeenkomstig terrein als de VOMI-NL, bewegen en aanverwante doelstellingen nastreven.

Raad van Advies

Leden J.H. de Kleyn, Luitenant-generaal der Infanterie bij
Prof. dr. R.A.C. Holabergen, Emeritus hoogleraar

Ledenadministratie

G.M. Nattelkaas-Deerman
Amstelpad 17
3181 EA Rozenburg
e-mail: vomikla@gmail.com

Correspondentie:

1. Opgave nieuwe leden, adreswijzigingen, bericht van overlijden e.d. richten aan de secretaris van de vereniging waartoe men behoort. Zie secretariaatsadressen onder "VERENIGINGSNIEUWS"
2. Zaken VOMI betreffend richten aan de secretaris van het Bestuur.

De redactie behoeft zich het recht voor ingezonden artikelen in te korten en/of veranderingen aan te brengen of, zonder opgave van reden, niet te plaatsen.

De redactie kan niet aansprakelijk gesteld worden voor de inhoud van de geplaatste artikelen. De artikelen geplaatst in dit blad behoeven niet noodzakelijk de zinswijze van het bestuur weer te geven.

Overname van artikelen is toegestaan mits met bronvermelding.

Redactiecommissie

Voorzitter/hoofdredacteur Th.H.A. Ramp (zie onder bestuur)
Secretaris/redacteur E. Falck
De Bongerd 84
5345 JW Oss
Mobiel: 06-54974053
E-mail: efos@xs4all.nl
Fotobewerking/redacteur A.M. Mol (zie onder bestuur)
Advertenties K.J. Orsel (zie onder bestuur)

Voorplaat: Gezonde Kerstdagen. Voor 2021 Vrede, Geluk en Gezondheid.

Druk: Zakman, Zwolle

Website VOMI-NL: www.vomi-nederland.nl

Van de Voorzitter

Aan alles komt een einde. Dat geldt helaas ook voor VOMI NL en voor het verenigingsperiodiek "SOBAT". U leest daarom nu het laatste gedrukte nummer.

Dat betekent echter niet dat vanaf 31 december 2020 VOMI compleet van de aardbodem is verdwenen. De koepel VOMI NL wordt weliswaar met instemming van haar leden, de lidorganisaties, opgeheven maar er blijft zeker nog wat over. Zo is het ook voor de leden in het buitenland goed nieuws dat de website van VOMI NL voorlopig gewoon "in de lucht" blijft zoals u gewend was en dat de "SOBAT" in digitale vorm op deze website te lezen blijft. En dat geldt dan zowel voor alle nummers vanaf het begin (inclusief voorganger "Kabar Angin") als de nieuwe publicaties vanaf begin 2021. Als *Point of Contact* voor de leden in het buitenland zal het bestuur van VOMI Binnenland optreden. Over het garanderen van de continuïteit van de website zijn inmiddels afspraken gemaakt met het Nationaal Indië Monument (NIM) in Roermond. Wij zijn het NIM dankbaar voor deze toegestoken helpende hand. Omdat de Koninklijke Bibliotheek in Den Haag de VOMI website blijft archiveren, is de (digitale) archieffunctie voor het nageslacht verzekerd. Het papieren archief blijft, net zoals nu, ondergebracht bij het Ministerie van Defensie.

Het is aan elke lidorganisatie om te bepalen of zij zich opheffen of nog enige tijd zelfstandig verder functioneren. Voor zover bekend, gaan de volgende lidverenigingen nog door: VOMI Fr, Dr/Gr, ZH en Lb. Mochten zij besluiten om onder VOMI Binnenland verder te willen, dan zijn zij daar natuurlijk van harte welkom!

Ook de Bond van Wapenbroeders heeft aangegeven dat individuele

VOMI leden van harte welkom zijn als lid bij deze Bond. Met het vervallen van de papieren "SOBAT", krijgt u ook niet meer automatisch hun blad "Wapenbroeders". Om de drempel voor aanmelding als lid laag te houden, biedt hun bestuur voor 2021 een gratis lidmaatschap aan.

Het voorgevoel dat ik in het oktobernummer reeds uitte, dat door de aangescherpte Corona maatregelen de toch al sobere lustrumviering op het Landgoed Bronbeek in Arnhem op 21 oktober geen doorgang zou kunnen vinden, is helaas bewaarheid. Het Bestuur kijkt nu of er in voorjaar 2021 alsnog op gepaste wijze aandacht kan worden geschonken aan het 7e lustrum en aan de opheffing van VOMI NL. Helaas, het was niet anders. Uw gezondheid is ons meer waard dan "een feestje". U behoort met uw gevorderde leeftijd al tot de heel sterken en dat willen wij graag zo houden!

Het Jubileumnummer van "SOBAT" in oktober heeft het bestuur van VOMI NL veel complimenten van lezers opgeleverd. Ik leid die graag door naar de redactiecommissie onder het enthousiaste voorzitterschap van Hoofdredacteur Theo Rump. Chapeau, niet alleen voor dit geslaagde nummer maar ook voor de voorgaande 191 nummers in de afgelopen vijfendertig jaar. Zij zijn nog steeds een waardig visitekaartje van onze vereniging. Dank ook dat de redactie blijft meewerken aan de digitale "SOBATs" die in het nieuwe jaar geregeld op de website van VOMI NL zullen verschijnen.

Op deze plaats wil ik ook graag mijn waardering uitspreken voor Marina Nattekaas voor het vele jaren punctueel voeren van de Centrale Leden Administratie (CLA). De CLA komt nu te vervallen, elke lidvereniging

gaat door met de eigen ledenadministratie waarbij VOMI Binnenland de buitenlandse leden zal administreren.

Waardering gaat ook uit naar haar echtgenoot Peter voor de deskundige wijze waarop hij al heel lang de VOMI website beheert. Ook na opheffing van VOMI NL zal hij de website met zijn kennis en ervaring blijven ondersteunen. Alvast hartelijk dank daarvoor.

Door de opheffing wordt de Raad van Advies overbodig. Gaandeweg is deze, vooral door overlijden van leden, helaas behoorlijk uitgedund. Hartelijk dank aan de beide resterende leden De Kleyn en Hoksbergen voor hun gewaardeerde adviezen en hun warme belangstelling voor onze vereniging en haar leden!

Misschien vraagt u zich af of de bestuursleden van VOMI NL zich na opheffing niet gaan vervelen. Weest u gerust, allen blijven nog actief in het Bestuur van VOMI Binnenland of in de redactie van de digitale "SOBAT". Ook ik blijf daar mijn bijdrage leveren, o.a. door artikelen over het lopende dekolonisatieonderzoek. En ik blijf Voorzitter van de Stichting Steunfonds die het resterende saldo van VOMI NL zal beheren. Daaruit worden nakomende rekeningen voldaan en de door de Corona uitgestelde lustrumviering en slotbijeenkomst gefinancierd.

Hoewel ik ze allen geregeld spreek en zie, wil ik graag hier ten overstaan van alle lezers de bestuursleden van VOMI NL danken voor de plezierige wijze waarop ik sinds 2006 met hen mocht samenwerken. De prettige sfeer binnen het bestuur, het enthousiasme en de kundigheid van de bestuursleden, maakte het voor mij eenvoudig om voorzitter te zijn.

Ik kijk dan ook met voldoening terug op de afgelopen vijftien jaar. Ze zijn omgevlogen! Niet alleen was het goed werken met "mijn" bestuur, ik ben ook dankbaar dat ik in al die jaren zo veel leden heb leren kennen bij algemene ledenvergaderingen, herdenkingen, veteranendagen

en talloze andere evenementen. Ik waardeer het zeer dat u mij als niet-Indië veteraan als voorzitter heeft gedoopt en uw vertrouwen heeft geschonken. Ik hoop dat ik dat niet heb beschaamd.

Met de feestdagen in aantocht wens ik u en uw geliefden

gezegende en sfeervolle Kerstdagen en een rustige jaarwisseling. Voor 2021 en hopelijk nog vele jaren daarna wens ik u gezondheid en geluk.

Moge het u allen goed gaan!

*Uw voorzitter,
Leen Noordzij*

Boekrecensie

Het boek **"Namen in Roermond"** van auteur Jan Litjens bevat de geschiedenis van de Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962 (NIM), de toekomstvisie en een fotocollage van de herdenkingen en de plaquettes in Roermond. Als belangrijkste delen zijn opgenomen alle namen, met de omstandigheden waaronder de personen zijn omgekomen, van zowel het Nationaal Indië-monument als het Nationaal monument voor Vredesoperaties

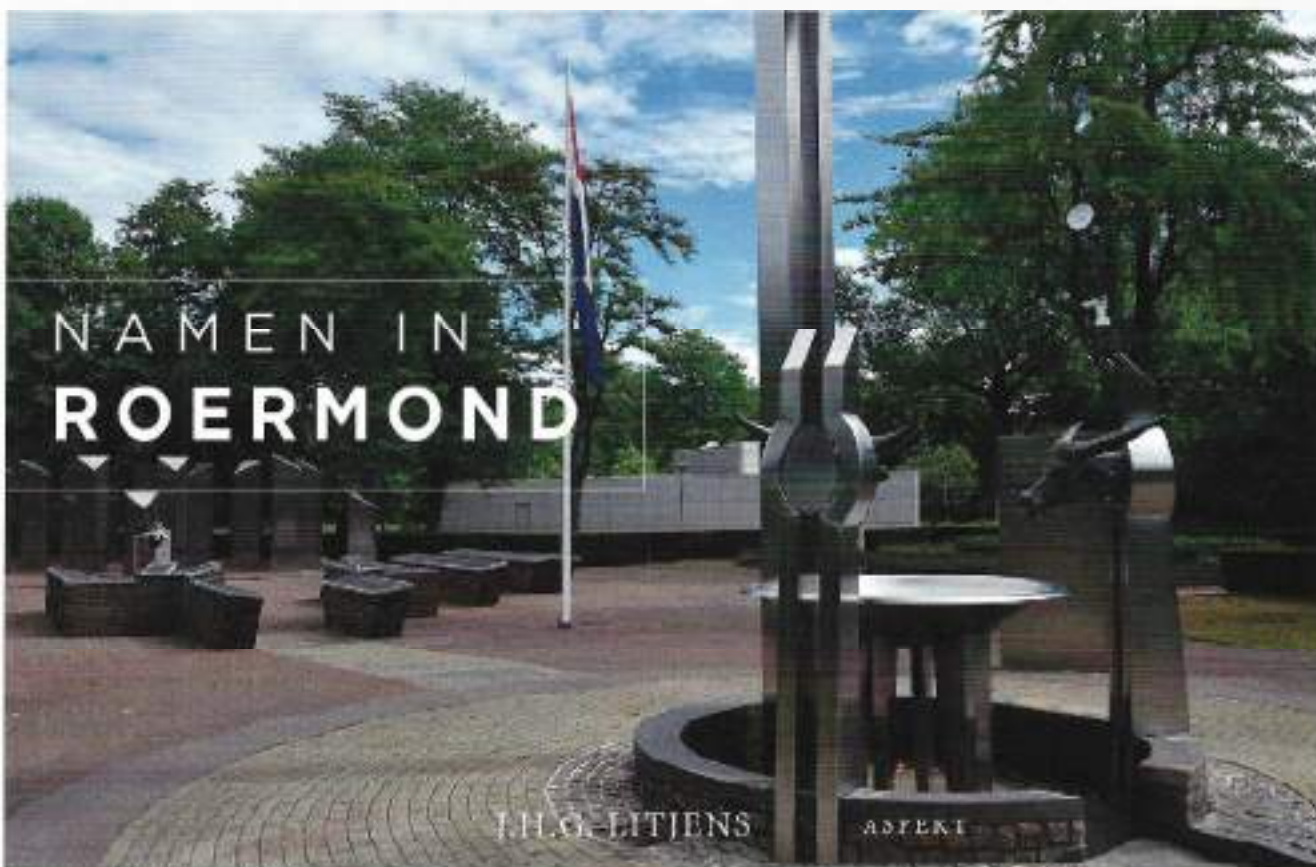
Na de herdenking op 5 september 2020 bij het NIM in Roermond heeft de auteur

het eerste exemplaar aan de Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht tevens Inspecteur der Veteranen Zijne Excellentie Luitenant-generaal der Mariniers F.V. van Sprang aangeboden.

De auteur is in 2016 gestart met het onderzoek naar de gegevens en achtergronden van de namen op de 18 zuilen van het NIM. Hierop staan meer dan 6200 namen van omgekomen militairen in voormalig Nederlands-Indië en Nederlands Nieuw-Guinea. Dit onderzoek is afgerond in 2020 en vastgelegd in het rapport "Namen op de zuilen in Roermond".

Verrassend is dat bij dit onderzoek nieuwe informatie is gevonden, o.a. namen die nu nog niet voorkomen op de zuilen.

Een logisch vervolg was het schrijven van het boek "Namen in Roermond", ISBN: 9789463389358, uitgeverij Aspekt. Dit boek van de hand van J (Jan).H.G. Litjens (majoor b.d.) telt 435 pagina's op formaat A-4, kost € 24,95 (excl. verzendkosten) en is te bestellen via de (web)winkel.

Sobat in adventstijd

Een kelzer die een decreet uitvaardigt dat iedereen zich moet registreren (Luc., 2,1), is voor ons herkenbaar. Gastenverblijven die niet beschikbaar zijn, dwingen ons om elkaar zo veel mogelijk in de buitenlucht te ontmoeten. Net als Jozef en Maria die hun kersverse baby in het open veld aan de wereld tonen. De herders komen te voet. De engelen ullegen; zij moeten na afloop van het kraambezoek in quarantaine.

Kerstmis is het feest van het groeiend licht in de duisternis van de winter. Tijdens de advent verlangen we naar dit licht. Zeker nu we ons zorgen maken over onze gezondheid of die van naasten en omdat we mensen moeten missen.

COVID-19 maakt van 2020 een lange adventsperiode waarin we wachten op de komst van verlichting; op een

vaccin. Tijdens deze periode leven we sober, zijn vaker eenzaam en worden meer met onszelf geconfronteerd. We proberen elkaar op afstand te bemoedigen.

Paus Franciscus schreef in zijn onlangs verschenen encycliciek "Fratelli Tutti" over broederschap. Een bekende waarde voor u als Sobat. Kameraadschap helpt een moeilijke situatie doorstaan. Daarom is het isoleren van mensen zoals dat vanwege de pandemie soms gebeurd is, zo verdrietig.

Voor mij, geboren in 1979, is het de eerste keer dat ik een nationale crisis meemaak. Voor u is dat wellicht anders. Maar hoe ernstig de pandemie ook is, het is gelukkig geen oorlog! De zogenaamde vijand is onzichtbaar omdat het geen vijand is. Het virus overkomt ons.

Corona heeft de dood weer meer onderdeel van ons dagelijks leven gemaakt. Dat was zij natuurlijk altijd al, maar we konden dat beter camoufleren. We blijven kwetsbare mensen, weerloos als een pasgeboren baby.

Als veteraan weet u hoe kwetsbaar een mens kan zijn. Ook vrede en veiligheid zijn broos en moeten we koesteren en verzorgen. We vierden dit jaar 75 jaar vrede in 'vrijwillige onvrijheid'. We konden helaas geen openlijke dankbaarheid en erkenning betuigen aan diegenen die daar aan hebben bijgedragen.

Kerst is het feest van 'vrede op aarde voor alle mensen die Hij liefheeft'. Wij zijn dankbaar dat we leven in een vrij land. Maar we denken ook aan de plaatsen waar de wapens ook met kerst niet zwijgen.

Sanneke Brouwers tijdens haar uitzending in Turkije

Kerst laat ons zien dat er, na de advent, licht schijnt in de duisternis. Dit vertrouwen bemoedigt ons in afwachting van het moment dat we elkaar weer kunnen ontmoeten.

Ik wil afsluiten met een gebed dat onze verbondenheid uitdrukt.

God van broederschap,
Wij bidden voor elkaar nu wij elkaar niet kunnen ontmoeten
Maar ons op afstand in

kameraadschap verbonden voelen

Wij vragen om gezondheid voor wie ziek zijn

Om Uw nabijheid voor wie eenzaam is

Totdat Uw aanwezigheid zich weer kan openbaren in onze ontmoetingen

God van vrede,

Wij zijn dankbaar dat wij al 75

jaar leven in vrede

Verworven door zo veel dappere mensen

Wij koesteren deze vrede als een kwetsbare baby

Die kan groeien en, met onze hulp, de wereld kan veranderen

Omdat we geloven dat het mogelijk is: vrede op aarde voor alle mensen

Amen

*Sanneke Brouwers,
Krijgsmachtaalmoezenier*

VOMI BINNENLAND

QUO VADIS?

Op pagina 4 van deze 'SOBAT' heeft u kunnen lezen dat VOMI Nederland per 1 januari 2021 ophoudt te bestaan.

Wat betekent dit nu voor VOMI Binnenland?

In de ledenraadvergadering van 17 september jl. is unaniem besloten om met VOMI Binnenland voorshands door te gaan. Wat de consequenties hiervan zijn, wordt hieronder aangegeven.

Het blad 'SOBAT'

De 'SOBAT' zult u weliswaar niet meer in de huidige vorm ontvangen, maar om u toch op de hoogte te houden van ontwikkelingen binnen "VOMI-land" zijn er plannen om de 'SOBAT' (weliswaar met een lagere frequentie), digitaal op de website van VOMI Nederland laten verschijnen.

JAARLIJKSE BIJDRAGE

Dat de SOBAT niet meer in de huidige vorm terugkomt, heeft tot gevolg dat uw jaarlijkse bijdrage/contributie omlaag kan. Besloten is om deze voor 2021 vast te stellen op € 7,50. U kunt dit bedrag overmaken op: NL88 ABNA 0474 0840 51 ten name van VOMI Binnenland. Hiervan worden de zgn. overheadkosten, de kosten voor het uitgeven van een digitale 'SOBAT', sociale kosten etc. betaald.

VETERANENPLATFORM

VOMI Binnenland wordt lid van het Veteranenplatform (VP). Hierdoor worden uw belangen in veteranenland behartigd. Omdat het lidmaatschap VP voor het fonds voorwaarde is om in aanmerking te komen voor subsidies (zoals voor reünies e.d.) zijn deze veiliggesteld en kunnen deze op de gebruikelijke wijze worden aangevraagd.

VETERANENINSTITUUT

De toepassing van de Regeling Reüniefaciliteiten blijft onverminderd van kracht op VOMI Binnenland. De voor 2021 benodigde deelcertificaten zijn inmiddels bij het Veteraneninstituut aangevraagd en zullen voor het einde van het jaar worden verstrekt.

LIDMAATSCHAP VOMI BINNENLAND

VOMI lidverenigingen die

hebben besloten om na de opheffing van VOMI Nederland nog zelfstandig verder te gaan, kunnen -indien hun omstandigheden daartoe aanleiding geven- altijd als regio lid van VOMI Binnenland worden.

WEBSITE VOMI NEDERLAND

De website VOMI Nederland zal worden geïntegreerd in die van de Stichting Nationaal Indië-monument 1945-1962 te Roermond.

Wij wensen u fijne feestdagen en een voorspoedig, maar vooral gezond 2021 en hopen dat het komende verenigingsjaar meer ruimte biedt voor het organiseren van activiteiten, maar bij dit alles staat uw gezondheid voorop! Uiteraard kunt u blijven rekenen op de steun van uw bestuur.

ALLE ECHOS HOMES ZIJN VETERANEN- ONTMOETINGSCENTRA

ECHOS Homes zijn van oudsher unieke ontmoetingscentra met een gezellige huiskamer, multifunctionele vergader- en ontspanningsfaciliteiten en een prima keuken.

- ECHOS Homes kunnen zowel kleine als grote groepen (ca. 150 personen) accommoderen
- Met onze contactpersonen die hiernaast staan kunt u uw wensen bespreken.
- ECHOS Homes hebben de status 'militaire accommodatie'. Wij kunnen al uw activiteiten en evenementen die door Defensie worden gesubsidieerd, direct voor u declareren.

Welkom!

Echos Home Den Helder
Schapendijkje 8
1782 TG Den Helder
Gastheer: Han Mennink
0223 - 65 50 66

ECHOS Home Ermelo
Leuvenunseweg 68
3852 AS Ermelo
Gastvrouw: Marieke Potappel
0341 - 55 28 30

ECHOS Home Hanskamp
Otterloseweg 12a
6732 BS Hanskamp
Gastvrouw: Lucy Borgers
0318 - 45 30 60

ECHOS Home Schaarsbergen
Deelenseweg 28
6816 TS Schaarsbergen
Gastheer: David Mammen
026 - 443 0487

ECHOS Home Oirschot
Eindhovense dijk 33
5688 GN Oirschot
Gastheer: Roel Willemsen
040 - 290 4515

ECHOS Home Rotterdam
Toepad 110
3063 Nj Rotterdam
Gastheer: Ad Mulwijk
010 - 242 99 10

ECHOS Home Havelte
Johannes Postweg 5
7973 JB Darp
Gastheer: Han Mennink
0521-341297

www.echos.nl

Het Rozenpakhuijs Bloemen en Planten John Scheurkogel

Middeldijk 73 A ~ 2992 SH Barendrecht
Tel.: 0180-621298
Info@hetrozenpakhuijs.nl
Website: www.hetrozenpakhuijs.nl

Openingstijden
Maandag t/m zaterdag
08:00-18:00 uur
Vrijdag 08:00-20:00 uur

Kranslegging 2020

Een groot aantal jaren werden er begin september in opdracht van het bestuur van VOMI Nederland door zorg van de Oorlogsgravenstichting kransen gelegd op de 7 Erevelden in Indonesië. In verband met de opheffing van de veteranenvereniging VOMI Nederland per 31 december

2020 werden dit jaar de VOMI kransen voor de laatste keer gelegd op 7 september jl.

Hieronder foto's van de kransen op Ereveld Ancol, Kalibanteng, Kembang Kuning, Leuwigajah, Menteng Pulo en Pandu.

Regimentslegpenning

Maandag 26 oktober jl. was Roelof Grit (Erelid van VOMI Nederland en lid van VOMI Drenthe/Groningen) aangenaam verrast toen hem werd verteld dat hem de Regimentslegpenning was toegekend.

Namens Commandant 44 Pantserinfanteriebataljon Regiment Infanterie Johan Willem Friso, tevens Commandant Regiment Infanterie Johan Willem Friso (Luitenant-kolonel M.T.J. Vrenken) werd aan Roelof Grit op zijn huisadres door Aool b.d. Dinant van Duuren de Regimentslegpenning (nummer 23) uitgereikt.

Dit vanwege zijn langdurige en bijzondere inzet als secretaris van de reünie-commissie en zijn grote persoonlijke betrokkenheid bij de Indië-reünie van zijn onderdeel 432 BI / 7-1 RI.

Het bestuur van VOMI Nederland en het bestuur en de leden van VOMI Drenthe/Groningen feliciteren Roelof van harte met deze bijzondere en welverdiende waardering.

Veteranenlandgoed "Vrijland" - een Landgoed van erkenning!

Het Veteranenlandgoed "Vrijland" ligt in Schaarsbergen bij Arnhem. Het is ongeveer 75 hectare groot en is gesitueerd ten oosten van de Vliegbasis Deelen. Het Veteranenlandgoed is als het ware een groen eerbetoon aan de Nederlandse militaire veteraan vanaf de Tweede Wereldoorlog tot heden. Bovendien is in 2011 een educatieve wandelroute geopend, het Veteranenwandelpad, met informatiepanelen over de verschillende (vredes)missies waaraan Nederlandse militairen hebben deelgenomen, waar ook ter wereld. Er is ook een nieuw bos aangelegd met inlandse boomsoorten: als dit volgroeid is zal er "voor iedere veteraan een boom" staan - een mooie gedachte!

Ontstaan van het Veteranenlandgoed "Vrijland"

De idee om een landgoed/bosgebied als groen eerbetoon aan de Nederlandse militaire veteraan te stichten is ontstaan in de tijd dat er steeds meer aandacht kwam voor "veteranen", met name voor de

Informatiepaneel over het Veteranenbeleid langs het Veteranenwandelpad

militairen en dienstplichtigen die vlak na de Tweede Wereldoorlog zich hebben ingezet in voormalig Nederlands-Indië en de roerige tijd van de dekolonisatie. Lange tijd werd geen aandacht besteed aan de problemen, fysiek dan wel psychisch, van deze militairen. Pas in het midden van de jaren 1980 kwam hierin verandering: toen hebben deze veteranen de overheid en de publieke opinie

met nadruk opgeroepen om hun problemen te onderkennen - en met succes. Daarbij zijn het vooral mensen uit de gelederen van uw vereniging, VOMI, geweest die zich hiervoor hebben ingezet. Daarvoor moeten wij als samenleving U dankbaar zijn! Op één van de informatieborden langs het Veteranenwandelpad wordt aandacht besteed aan het van de grond komen van het Veteranenbeleid.

Het Plein van de Grondwet op Veteranendag 2020

De Cirkel van Nederlands-Indië en Nieuw-Guinea

Op een ander punt op het Veteranenlandgoed "Vrijland" wordt aandacht besteed aan de veteranen van het eerste uur. Het Veteranenwandelpad begint feltelijk bij de brede laan met inlandse eiken die leidt naar het "Plein van de Grondwet en de Krijgsmacht". Op het centrale bord zijn de artikelen van onze Grondwet weergegeven die het wettelijk mogelijk maken om op democratische wijze de strijdkrachten in te zetten bij conflicten waar ook ter wereld.

Dan leidt de route de bezoeker eerst langs de Cirkel met

Informatieborden over de Tweede Wereldoorlog, en daarna – in de noordoosthoek van het Veteranenlandgoed – naar de Cirkel met informatie over de inzet van de Nederlandse militairen in “de Oost” in de jaren vlak na de Tweede Wereldoorlog. De daar opgedane onuitwisbare indrukken zullen ongetwijfeld in

maar ook de as van andere (oud-)militairen en eventueel hun relaties. Daarmee krijgen de overledenen een mooie rustplaats, midden in de natuur, te midden van hun “sobats”. Het is een gebied met oude Amerikaanse eiken en met een mooie lichtinval, dat begroeid is met gras en mos en omzoomd wordt door een

van het Veteranenlandgoed is op de IN MEMORIAM pagina een lijst opgenomen met namen van degenen van wie de as verstrooid is – hiermee blijft de herinnering levend. Ook het in stand houden van dit Verstrooiveld kan worden beschouwd als eerbetoon aan de inzet van hen die zich hebben ingezet voor de totstandkoming van de veteranenzorg.

Opdat wij niet vergeten...!

Als U meer wilt weten kunt U altijd een bezoek brengen aan het Veteranenlandgoed “Vrijland”. Het ligt aan de Hoenderloseweg (ongenummerd) in Schaarsbergen. De toegang en het parkeerterrein bevinden zich op ongeveer 800 meter noordelijk vanaf de Koningsweg (N311). Een digitaal bezoek vanuit uw behaaglijke stoel kan natuurlijk ook: via de (onlangs vernieuwde) website: <https://veteranenlandgoedvrijland.nl>.

Namens het Bestuur van de Stichting Veteranenlandgoed “Vrijland” wens ik U alle goeds toe!

Driekus Heij KTZ b.d.
Voorzitter

Een impressie van de Cirkel van Nederlands-Indië in noordelijke richting

grote mate hebben bijgedragen aan de gerechtvaardigde wens om als veteraan “gehoord en gezien” te worden: aan deze wens is gehoor gegeven, want het veteranenbeleid is er inderdaad gekomen! Ook op het Veteranenlandgoed “Vrijland” wordt aan de verrichtingen in Nederlands-Indië, in het latere Indonesië en in Nieuw-Guinea ruim aandacht besteed. Daarmee blijft dit gedeelte van de Nederlandse militaire historie voor hen die na ons komen leven in de herinnering!

Laatste rustplaats in de natuur

Een ander aspect van het Veteranenlandgoed “Vrijland” waarbij erkenning en waardering voor de verrichtingen van de Nederlandse militaire veteraan tot uitdrukking komt is het Verstrooiveld, dat op een wat besloten gebied binnen het landgoed is ingericht. Hier kan niet alleen de as van veteranen worden verstrooid,

wal van organisch materiaal die als het ware bescherming biedt aan hen die daar verstrooid zijn. Veel veteranen van het eerste uur zijn aan deze grond toevertrouwd. Op de website

Een nazomers zicht op het Verstrooiveld

Uitreiking Demobilisatie-insigne Nederlands-Indië (KM)

Op uitnodiging was ik als hoofdredacteur "SOBAT" op 12 augustus jl. aanwezig in Oudorp-Alkmaar. In het voormalig Raadhuis van Oudorp ontving de 99-jarige ex-marinier R.J. de Rijk het Demobilisatie-insigne Nederlands-Indië (KM). De draagspeld werd na een inleiding door reserve luitenant ter zee der 1e klasse (LTZ 1) J. van Tilburg-van Griensven van de Staf van de Inspecteur-Generaal der Krijgsmacht aangereikt en mocht door adjudant bd van de Koninklijke Luchtmacht Peter Vermeulen (zijn vader zat destijds ook in een van de Duitse werkkampen waar hij samen met o.a. de heer R.J. de Rijk dwangarbeid moest verrichten) worden opgespeld.

Demobilisatie-insigne Nederlands-Indië (KM)

De korte ceremonie vond plaats in het bijzijn van een zestal familieleden, een afvaardiging van Veteranen Alkmaar (VA), een vertegenwoordiger van het Contact Oud Mariniers (COM), een aantal Indië-veteranen en een fotograaf van een plaatselijke krant. Namens de gemeente Alkmaar werd de heer De Rijk ook een mooi boeket bloemen aangeboden. De heer De Rijk was zichtbaar onder de indruk van en dankbaar voor dit mooie

eerbetoon en de getoonde belangstelling.

De heer R.J. de Rijk is auteur van en de hoofdpersoon in het artikel "Schandvlek van de Staat der Nederlanden" dat in een groot aantal delen in onze "SOBAT" is/wordt gepubliceerd.

Op pagina 13 kunt u de profielschets van de heer R.J. de Rijk lezen, opgesteld door zijn zoon Ed.

Profielschets van mijn 99-jarige vader Richard Joseph de Rijk

In 1942 tijdens WO II werkte hij als 21-jarige kappersbediende bij Van der Zijden, een kapper in Utrecht die zelf bij het verzet zat. Van zijn vader, een onderscheiden Huzaar uit WO I, hoorde hij het een en ander en wilde daarom ook bij het verzet. Een bron van informatie waren de soldaten op landgoed Zuilenveld, dat als noodhospitaal was ingericht voor de zwaargewonde soldaten die aan de Grebbeberglinie gevochten hadden. Daar moest hij van baas Van der Zijden zorgen dat de soldaten fris geknipt waren om een luizenplaag te voorkomen. Van kleine verzetstaken groeide hij naar de meer verantwoordelijke taken van de verzetsgroep van het Oranje Nassau Regiment. Bij een inbraak in een distributiekantoor voor voedselbonnen ging het echter helemaal mis en werd hij door de SS gesnapt. Na twee ontsnappingspogingen werd hij toch weer in de kraag gegrepen en belandde hij via Fritzlar uiteindelijk in Eschenlohe (een van de 36 kampen van Dachau) waar hij in een lange tunnel in een berg voor Junkers Flugzeug- und Motorenwerke onderdelen moest lassen. Bij een zoekactie door de SS naar een gestolen brood werd iedereen naakt de 'slechte' barak uitgejaagd en moesten de mannen aantreden bij 40 graden vorst. Stilstaan lukte hem niet door de felle kou, waarop de aanwezige kampbewaarders zijn scheenbeen en enkel tot op het bot kapot sloegen met een geweerkolf. Hij was daardoor zwaar gewond geraakt. Er was weinig verzorging voor zijn etterend been dat na een aantal dagen driemaal de dikte had van een normaal been. Na een ontsnapping geholpen door medegevangenen -met het Amerikaanse leger in aantocht-

bereikte hij met anderen tegen het einde van de oorlog in 1945 de grens bij Bregenz, waar het Zwitserse Rode Kruis zijn been wilde amputeren. Door toepassing van penicilline (toen een nieuw medicijn) kon men in een hospitaal in Lyon voorkomen dat zijn been geamputeerd moest worden.

Na een herstelperiode van ongeveer een jaar tekende hij als OVW-er een contract bij de Koninklijke Marine en kreeg een mariniersopleiding te Soerabaja. Al snel werd hij daar ingedeeld bij de Marinebasis Politie, leerde de taal, het wetboek, maakte zijn processen verbaal in het Maleis, leerde de gebruiken en gewoontes van de bevolking en leerde ook zijn vrouw Dientje kennen. De schellen waren intussen van zijn ogen gevallen en zag hij veel onrecht om hem heen en de kenmerken van het feodale kolonialisme waar je in Nederland niets over hoorde.

In 1949/1950, de overgangperiode na het uitroepen van de Republiek Indonesië, de demobilisatie van het Nederlandse leger, de ontbinding van het KNIL op Java en het uitroepen van de soevereine Republiek der Zuid Molukken, richtte hij de Verzetsgroep Oedjoeng (Udjung) op, die zich tegen de liquidatiepolitiek van de deelstaten door president Soekarno keerde. Met de door Nederland aan de TNI van Soekarno overgedragen zware wapens werden de deelstaten, onder het mom van de Verenigde Staten van Indonesië, stuk voor stuk gedwongen tot aansluiting bij de Republiek Indonesia. Ook de politieke dwang van Amerika speelde hierin een rol. Amerika zag met het vertrek van het Nederlandse leger namelijk kans om meer invloed te krijgen

in Zuidoost-Azië. Nederland had broodnodig Marshallhulp nodig om het gehavende Nederland na WO II weer op te bouwen. De liquidatiepolitiek of annexatie door Soekarno was onrechtvaardig en voor de Verzetsgroep Oedjoeng het moment om het op te nemen voor de verzelfstandiging van de deelstaat Oost-Indonesië en in het bijzonder voor de uitgeroepen Jonge Republiek van de Zuid-Molukken. Hierbij werden zij gesteund door de vele ex-KNIL militairen die zich niet wilden aansluiten bij de eenzijdig (!) uitgeroepen Republiek Indonesia. Met een gekaapte voormalige Japanse duikbootjager (CHA115), in gebruik als veerboot van de Gouvernementsmarine tussen Soerabaja en Madoera, voer hij volgens plan door de linies van de Tentara Nasional Indonesia naar Ambon om daar hulp en ondersteuning te geven aan het Molukse verzet. Met de opnieuw opgebouwde zware bewapening, na groot onderhoud aan de dieselmotoren in de haven van Ambon en de aangepaste accommodatie voor 61 Molukse mariniers, maakte de KOALAS onder zijn commando vele patrouillevaarten rond Ambon, Ceram, de eilandgroepen bij Nieuw-Guinea tot en met de Aru-eilanden.

In Indonesia werd hij door de Geheime Dienst van Soekarno -opgericht naar het evenbeeld van de Japanse Kempeitai- achtervolgd, maar bereikte uiteindelijk met zijn vrouw en zijn naar president Soumokil vernoemde zoon Robert, Nederland.

Met een sterk gevoel voor de rechten van volk en natie, heeft hij zich meerdere malen met gevaar voor eigen leven ingezet voor vrede en veiligheid.

“Daar woonde mijn huis en daar sleiep mijn bed” (deel 20)

*Het verhaal over mijn dienstitjd in Indië
(1947 t / m 1950)*

door Jan van der Vegt

bij me thuis staat. Het kostte me 65 gulden -voor mij was dat toen een hele uitgave- maar nu nog steeds een mooie herinnering aan die tijd. Jepara is een vissersplaats en via een kanaal met de Java Zee verbonden.

Er was regelmatig gelegenheid naar Semarang te gaan. Meestal ging dat liftend, maar op 11 december kon ik met een paar jongens meerijden, die me later op de avond weer oppikten. Een week later verhuisden we naar Ungaran.

16. Ungaran (18 december 1949 t/m 13 maart 1950)
Steeds meer gebieden werden overgedragen aan de jonge republiek en dan moesten wij weer andere posities innemen. Op 18 december kwamen de

Vóór ons gebouw was een badmintonveld (foto) waar ik vaak een partijtje ging spelen, maar als tijdens de droge uren de zon scheen, werd het daarvoor al spoedig te warm en moesten we de competitie staken.

Af en toe ging ik mee met de foeragewagens om spullen te halen of weg te brengen. Daarbij kwam ik een paar keer in Jepara, waar ze erg mooi houtsnijwerk maakten. Ik had al een paar keer uitgekeken naar een naaltafeltje, maar kon er steeds geen naar mijn zin vinden.

Toen ik op een keer de winkel al bijna wilde verlaten, kwam een houtsnijder juist een paar nieuwe exemplaren brengen. Daar was ook het tafeltje bij dat ik zocht en dat nog steeds

De verbindingsweg tussen Semarang en Salatiga voor ons huis in Ungaran

Toen luitenant Ten Kate op bezoek was op 29 december heb ik daarvan deze foto gemaakt. Hij zit hier op het muurtje bij de deur van ons

dominee en ik te liggen in een huis in Ungaran, dat aan de hoofdweg van Semarang naar Salatiga lag. (Zie de foto op pagina 14 onderaan). Het huis lag iets lager dan de weg erlangs. We moesten het delen met de gewermakers van ons bataljon. Tevens kwam er een tweede dominee (ds. Vermaas) bij ons wonen die bij een ander onderdeel behoorde.

Ds. Schut had al in Klaten een bord laten maken met de tekst:

**"Moelijkheden ? Kom !
Geén moelijkheden ?
Kom óók !"**

Dat bord hebben we ook hier bij ons huis geplaatst.

huis. Bij mijn bezoek aan Indonesië in 1984, samen met Corrie, heb ik dat huis weer bezocht en vond er mijn kamer terug. Het huis had nog dezelfde verf als in 1949.

Op 24 december moest ik halsoverkop het 5-5 orgel (foto), dat zojuist bij ons was teruggekomen, schoonmaken want het had een aantal mankementen en zou intensief worden gebruikt bij de Kerstvieringen.

Op Eerste Kerstdag werd het gebruikt in zowel de RK dienst als ook in de beide Protestantse diensten die om 8 en 10 uur werden gehouden.

In beide diensten heb ik op het harmonium gespeeld en daarna in z'n kist gepakt. Vervolgens werd het naar een buitenpost van de 4e compagnie gebracht, waar het nodig was bij een Kerstspel, dat op die avond zou worden gehouden.

Mijn dienstitijd in Nederlands-Indië voor Orde en Vrede

Deel 4

Luitenant Dreyer besloot om terug te gaan naar de plaats van samenkomst, maar het andere peloton was er nog niet. Luitenant Dreyer besloot toen de heuvelkampong niet met één peloton aan te vallen, maar een omtrekkende beweging te maken via een andere route. Hij verwachtte dat alle tegenstanders zich op de heuvel verzameld hadden en dat we er wel vijfhonderd man konden verwachten, waar hij achteraf wel gelijk in kreeg.

Onderstaand verhaal is verteld door luitenant Dreyer zelf:

"De jongens reageerden uiterlijk onverschillig, maar ik vermoed dat ze allemaal blij waren dat de plannen gewijzigd werden, want bijna niemand van hen had ooit onder vuur gelegen

en als het er op aan komt, stel je dat liefst maar zo lang mogelijk uit. Er viel, toen we al noordwestelijk van de bewuste heuvel waren, ergens vanuit een huisje een karabijnschot. Ik liet het huisje bestormen. Leeg! Een tani zei dat er Polisi Tentara in gezeten had. Een eind verderop weer een schot uit de rand van een kleine kampong. We zagen kerels lopen. Vier man waarvan er minstens één zichtbaar gewapend was. Ik liet er een paar 2 inch mortieren op gooien, liet twee secties zwenken en ging dwars door de natte sawah met hen naar voren. Het was raak! We kregen achter een heggetje een Japanse mitrailleur te pakken en hoewel iedereen bekap was van het harde lopen door die natte sawah, ging er even een hoeraatje

op. Een van de Madoerese vrijwilligers heeft de mitrailleur op zijn schouder genomen. Het sweepen van de kampong en de omtrekkende beweging door die natte sawah hadden toen al fysiek een grote aanslag op ons gepleegd. Het terrein werd nog zwaarder en bovendien -ik kon niet zeggen waarom-voelde ik me niet prettig. We waren de grote concentratie van tegenstanders reeds veilig gepasseerd, hadden zelfs een mitrailleur buitgemaakt zonder dat er veel geschoten was, maar ik liet voor alle zekerheid de onderlinge afstand nog wat vergroten. Bovendien waren de veldflessen leeg. Ze hadden een paar klappers gedronken, maar in die zuigende kiel transpireerden ze als beesten. We trokken achter elkaar over een kleine vlakte die links en

rechts van ons afgesloten werd door lage heuvelranden. Ik keek telkens achterom en zag achter me voortdurend kerels lopen. Het konden tanl's zijn die terugkeerden naar hun kampongs, het konden ook zijn. Toen kregen we vuur van drie kanten tegelijk, we zaten in de val. Ik vermoedde ook dat die verdwaalde schoten alleen maar gediend hadden om ons in de val te lokken en dat dit een vooropgezet plan was. Het zat duivels goed in elkaar. Niemand had eigenlijk nog tijd om na te denken, het zou nu beginnen, het was al begonnen en terug konden we niet. Bovendien zouden we dan vermoedelijk vastgelopen zijn tegen de concentratie die op de heuvel zat. De jongens gedroegen zich fantastisch. We schoten terug als de hel om die kerels van ons lijf te houden. We hoorden de vijand schreeuwen. De brenschutter naast me ging tegen de grond, ik nam zijn brengun over en probeerde het vijandelijk vuur tot zwijgen te brengen. We holden voortdurend voorwaarts, de een na de ander knapte af, ging tegen de vlakke of bleef half bulten westen liggen. De

jongens waren kapot, moe en konden niet meer. Elke keer als we vuur kregen, roffelde ik van de heup een hele houder leeg en de anderen deden hetzelfde. We bereikten de kall en hadden wonder boven wonder nog geen man verloren. Hoe het in Godsnaam mogelijk was, weet ik nog niet".

Patjet

Op 30 december 1948 waren we voor een zuiveringsactie in de omgeving van Dinojo. We hadden daar al een paar uur patrouille gelopen, toen luitenant Dreyer via de radio opdracht kreeg richting Patjet te gaan omdat de bezetting aldaar werd ingesloten door vijandelijke troepen. Dit is de enige keer geweest dat we tijdens de tientallen patrouilles die we gelopen hebben verbinding met de radio konden onderhouden. We kwamen op de weg die ons naar Patjet leidde en al snel kregen we zwaar machinegeweervuur over ons heen, waar we met onze lichte wapens niets tegen konden uitrichten. Het was een holle weg en aan de kant van die weg waren geulen, uitgesleten door erosie

van het bergwater. Daar op die holle weg konden eigen troepen ons via de radio niet bereiken. Al snel kwam een uitgezonden patrouille van het mitrailleurbataljon ons te hulp.

Grote aanval op Kertosono

Volgens verkregen informatie zou ons kamp op 5 april om 03.00 uur worden aangevallen door een bataljon van de TNI. Voor een routinepatrouille verlieten 2 carriers om 02.15 ons kamp en nauwelijks hadden ze het kamp verlaten of ze werden hevig onder vuur genomen. Zo begon de aanval eigenlijk te vroeg omdat bij het eerste vuur dat door de TNI werd afgegeven, zij door ons met zware mortieren werden bestookt en met groot succes. De aanval werd vroegtijdig in de kiem gesmoord. Er werden hierbij 30 tegenstanders gedood. Mijn onderdeel was niet betrokken bij de opmars naar Kertosono over deze brug (foto op pagina 16). Het is nog goed te zien hoe de TNI geprobeerd heeft de brug te vernielen.

Piet Boon

Wel en Wee van 42 AAT

42e Brigade Transportcompagnie in Nederland en Nederlands-Indië

Deel 16

Weg uit Madioen

Door de inmiddels veranderde politieke omstandigheden werd het repatriëren van de Nederlandse troepen versneid ten uitvoer gebracht. Dat betekende dat onderdelen uit de territoria werden teruggetrokken en deze gebieden werden overgedragen aan de Indonesiërs. Voor de verzorgende eenheden betekende dat aanpassen aan de nieuwe situatie waarin onderdelen naar andere locaties werden verplaatst en daar verzorgd moesten worden. Voor ons kwam de verandering in de vorm van een Administratief Bevel no. 74 van onze compagniescommandant. Wij moesten de aanvullingsplaats in Malang overnemen van het aan repatriëring toe zijnde Verzorgingspeloton 7 dat deels bij het VML (Verbruiks Magazijn Levensmiddelen) in Soerabaja was ingedeeld en deels in Malang de aanvullingsplaats beheerde. De overgave van onze aanvullingsplaats in Madioen

aan Verzorgingspeloton 37 verliep volgens plan en op 10 augustus verlieten wij de ons inmiddels vertrouwde stek en vertrokken naar Malang. In de nacht van 10 op 11 augustus werd de 'Cease Fire' of wel de "Staat het vuren" overeenkomst van kracht, maar dat veranderde niets aan onze opdracht. Onze nieuwe bestemming was in meer dan één opzicht een verrassing en viel op het eerste gezicht zeker niet tegen. Het zou -naar later bleek- ruim acht maanden onze werkplek en huisvesting zijn. Later komt ons werk en verblijf daar aan de orde. Eerst aandacht voor de belevenissen van onze pelotonsgenoten die niet met ons in Madioen waren geweest.

Onze andere helft

Bij ons vertrek naar Madioen was ongeveer de helft van het organieke verzorgingspeloton in de Kromhoutkazerne in Soerabaja achtergebleven. Omdat er voor hen blijkbaar voorlopig nergens een taak

als verzorgers te vinden was, bleven zij meedraalen in de herhaaldelijke wacht- en corveediensten binnen en buiten de kazerne. Alleen sergeant slager R.M. Blommestein werd op 4 april overgeplaatst naar het Soerabajaanse havengebied Perak waar hij werd ingedeeld bij Verzorgingspeloton 7. Over zijn werkzaamheden daar en zijn verdere belevenissen heeft hij een uitvoerig verslag geschreven waaruit hieronder en verderop delen zijn overgenomen.

"Vanuit Verzorgingspeloton 7 werden alle verzorgingspelotons op Oost-Java bevoorrad met alle benodigde verpakte artikelen voor de verstrekking aan de in hun rayon gelegen troepen maar ook voorzien van vlees en soms ook van staven ijsblokken (voor koelingsdoeleinden) en eieren. We werkten daar in de ijsfabriek Petodjo met vier man, te weten een collega sergeant slager, een korporaal slager en een chauffeur. We hadden de beschikking over een grote vrachtwagen (tandemasser) die was omgebouwd en ingericht voor het vervoer van vlees.

Iedere dag werden in een slachthuis voor het leger twintig runderen geslacht en op vrijdag veertig stuks. Dat waren geen karbouwen maar zogeheten Javaanse sapi's (Sapi Djawa). Om half tien 's morgens ging ik met de chauffeur naar het slachthuis

Koelen voor Madioen klaar voor transport

om de bouten (vierendelen) op te halen. Daar controleerde ik of de bouten voldeden aan de door de Staf A-Divisie gestelde leveringsvoorwaarden. Ik probeerde altijd meer voorvoeten af te keuren dan achtervoeten; we hadden liever achtervoeten (dus meer biefstuk).

Het vlees werd geleverd door een Chinese vleeshandelaar (Tal Kwan). Het vlees vervoerden we dan naar de koel- en vriesinrichting Petodjo waar na weging alles werd diepgevroren. Het vlees werd altijd diepgevroren verstrekt aan de onderdelen. Op kleine en verre buitenposten werd echter ook wel lokaal vlees aangekocht. Was het vlees ter plaatse echter te duur, dan werden door ons levende koeien uitgezocht en met een konvooi meegestuurd. Ik weet dat we dit voor Madioen meermalen gedaan hebben. De dieren werden dan ter plaatse geslacht.

Ieder zijn deel

Onze dagtaak begon 's morgens om vijf uur bij Petodjo. Eerst

werd het vlees klaargemaakt dat per trein naar de buitenposten werd verstuurd. In de loop van de ochtend kwamen de foerageurs van de in en om Soerabaja gelegeerde onderdelen hun vlees halen. Op het kantoor van Verzorgingspeloton 7 werden aan de hand van rantsoenschalen en sterktestaten de af te leveren hoeveelheden uitgerekend en tegen afleveringsbonnen verstrekt. Wij dan de kilogrammen vlees en de aantallen eieren. Hoe werd nu dat keiharde diepgevroren vlees verdeeld? We hadden op Petodjo een heel groot hakblok. Ik schat van drie bij vier meter. Een koeli moest zijn voeten wassen en stapte op het hakblok, waar hij verder die dag niet meer van af kwam. De bouten wogen tussen de vijftig en zestig kilo. Had een onderdeel recht op bijvoorbeeld achtendertig kilo, dan werd een bout op het hakblok gelegd en wezen we de koeli precies aan hoe hij moest hakken. Het diepgevroren vlees kon immers niet met een mes gesneden

worden. Het zal duidelijk zijn dat we niet op een kilo keken.

Zaterdag werd er meestal varkensvlees verstrekt. Dat werd ook betrokken van Chinese groothandelaren. In het runderslachthuis mochten geen varkens worden geslacht, omdat dat volgens de Islamiëten onreine dieren zijn. Het slachten moest dus in een ander slachthuis gebeuren. De zwarte Balinese varkens werden levend aangevoerd, verpakt in manden die zo nodig op elkaar werden gestapeld. Als ze pas de volgende dag geslacht konden worden, werden ze nog gevoederd en met kleine blikjes gedrenkt. De geslachte varkens werden over de lengte in helften gehakt en ingevroren. Islamitische (KNIL) onderdelen kregen ter vervanging rundvlees. Dat betekende wel dat de weegschaal na iedere weging van 'onrein' vlees, gereinigd moest worden".

Henk van den Berg

De wereld van Jan van der Steege

Tijdens de 2^e Wereldoorlog, in Nederlands-Indië en de periode erna

Deel 10

Pasen (eind maart 1948) in Batoe

Achteringang van het huis en het zwembad. Rechts: Batoe, april 1948. Jan soldaat in vol ornaat.

De was wordt gedaan door een inlandse jongen

Jan en zijn maat vermaken zich in de bergen bij Batoe met een oude Ford

Juni 1948 in de bergen (Selecta) bij Batoe

Indië

Uit mijn dagboek van toen

Deel 31

Woensdag, 30 maart 1949

Toen ik gistermiddag van een zware patrouille in Koeraltadji terugkwam, kreeg ik de mededeling dat ik mij met dertien man om 18.00 uur moest melden bij kapitein Bakker in Pariaman voor een gezamenlijke actie naar Soengalimo. Dat zou me wat worden ! Soengalimo stond namelijk bekend als een plaats waar zich veel TNI-soldaten ophielden. Regelmatig kwamen er berichten van de Inlichtingendienst binnen dat de bevolking erg te lijden had van deze lieden, die zich in dat gebied volkomen veilig waanden. Over land was Soengalimo immers nauwelijks te bereiken vanwege de vele hindernissen die waren aangebracht. Eerdere patrouilles hadden ons dat wel duidelijk gemaakt. Om aan deze situatie toch iets te doen, had kapitein Bakker het plan bedacht deze plaats vanuit zee te benaderen. Hiervoor zou de boot worden gebruikt die ons eenmaal per week vanuit Padang kwam bevoorraden. Op deze manier zou de vijand in ieder geval worden verrast. Dat was wel zeker ! Zelf zou hij de leiding van deze niet alledaagse operatie op zich nemen. Eerlijk gezegd, was ik daar wel blij mee. Vroeger was ik een andere mening toegedaan.

Kapitein Bakker is een zeer eigenaardige man waar je niet gauw hoogte van krijgt. Hij is klein van stuk, heeft priemende ogen en een stemgeluid dat eigenlijk niet zo bij hem past. Bovendien is hij een man van weinig woorden. Tegenspraak duidt hij niet. Zijn wil is wet en daar heb je je maar aan te houden. Doe je dat niet, dan kan hij je flink te pakken

nemen. Ik heb daar al eens eerder over geschreven. Toch heeft hij ook goede kwaliteiten. Als actiecommandant is hij zonder meer groots. Als we oprukten, reed of liep hij meestal vooraan in de spits, zich nauwelijks storend aan kogels die op hem werden afgevuurd. Zwaaiend en schreeuwend leidde hij dan zijn mensen in de strijd. Misschien voelt hij zich wel onkwetsbaar vanwege zijn geringe lengte. Wie zal het zeggen ? Hoe dan ook, als hij de leiding had, voelde je je toch wat veiliger !

de golven deed vermoeden dat het schip niet gemakkelijk bereikbaar zou zijn. Aan de lichtjes te zien lag de boot zo'n honderd meter uit de kust voor anker. Via lichtsignalen werd contact gezocht met de bemanning van het schip. Na een tijdje wachten, zagen we eindelijk een roelboot door de branding op ons afkomen. Volgens de roeiers was het in deze duisternis levensgevaarlijk de branding te trotseren. Ze stelden dan ook voor liever maar te wachten tot het wat lichter werd. Kapitein

Omgeving Koeraltadji

's Morgens om 03.30 uur vertrokken we met vijfenveertig man naar de afgesproken plaats waar de boot ons zou opwachten. Het was aardedonker. Je kon amper iets onderscheiden. Langs de kust stond een hevige branding. Het oorverdovende geluid van

Bakker, die zijn plan hierdoor in gevaar zag komen, wilde van dat voorstel beslist niets weten. "Jullie zijn er toch ook gekomen" zei hij op barse toon. Hoe ze ook tegensputterden, het moest en het zou doorgaan. Waarschijnlijk om ons gerust te stellen, besloot hij zelf met

de eerste groep mee te gaan. Het bange vermoeden van de roeiers werd echter al snel bewaarheid. De roeiboot was nog maar net in de branding aangekomen of sloeg al om. Iedereen dacht te verzuipen, zo werd ons later verteld. Het toeval wilde dat er op de plek waar de roeiboot omsloeg nog grond onder de voeten was, zodat na veel geworstel het strand weer kon worden bereikt. Zouden ze een stukje verder zijn omgeslagen, dan hadden sommigen het vast niet overleefd. Omdat het nu verder weinig zin had met de actie door te gaan, werd besloten naar de tangsi terug te keren voor nader beraad. We waren al lang blij dat de actie afgeblazen werd; op die manier wilden we niet graag het hoekje om gaan. Verzuipen kon je ook in Nederland, nietwaar? Daarvoor hoefde je uiteindelijk niet naar de tropen toe. De schrik sloeg ons echter weer in de benen toen, kort nadat we

gegeten hadden, de kapitein kwam vertellen dat de actie alsnog zou doorgaan. Zonder ook maar met het kader te overleggen, had hij deze beslissing genomen. Nijs geen beraad, doen wat er gezegd werd! Met de pest in het lijf en angst om het hart, ging het weer richting strand waar de boot nog altijd voor anker lag. Vermoedelijk had de kapitein dit zo met de roeiers afgesproken. Hoe dan ook, binnen een half uur zaten de eersten van ons alweer in de roeiboot. Ditmaal verliep de inscheping beter dan de eerste keer. Begrijpelijk, want bij daglicht konden de roeiers de gevaren beter overzien. Ikzelf zat bij de laatste groep die naar de boot moest worden overgebracht. Even dreigde het toch nog mis te gaan toen een hoge golf ons bijna overspoelde en de roeiboot deed wankelen. Meer dan een nat pak hielden we er niet aan over.

Bij de nadering van Soengalimo was het al gauw duidelijk dat men ons had opgemerkt. Van alle kanten zagen we mensen in paniek wegvlugten. Zo snel mogelijk probeerden we met vijftien man tegelijk van boord te gaan om onze posities in te nemen. Of het nu kwam door de branding of door de angst weet ik niet meer, maar in no time was de roeiboot met mijn groep omgeslagen. Met verlies van enkele brenmagazijnen wist iedereen toch aan land te komen.

Henk van Vliet

Station Koerailadji

Schandvlek van de Staat der Nederlanden (deel 45)

R.J. de Rijk

"Er is in Celebes, evenals in vele andere gewesten, momenteel onvrede sinds de liquidatie van de gehele Federale Repoeblik Indonesia. Het zal u bekend zijn dat daartegen veel verzet is ontstaan bij diverse bevolkingsgroepen, vanaf Atjeh tot en met de gehele Molukse archipel. Jan Timboeleng heeft al een verzetsorganisatie op Noord Celebes en mijn zoon is op Oost Timor bezig om ook daar een verzetsgroep op poten te zetten. Ik hoop maar dat Jan Timboeleng en ook mijn zoon Arnaldo niet zo stom zijn als kapitein Andy Abdul Aziz om Soekarno en zijn klik te vertrouwen om daarna gearresteerd te worden. Het is voor ons federalisten

onverteerbaar dat Soekarno en zijn Repoeblik Indonesia -als enige deelstaat- over een eigen leger beschikt dat is uitgerust met Japanse en Nederlandse wapens en gevechtsmaterieel, terwijl de overige vijf deelstaten stiefmoederlijk zijn behandeld en misdeeld. Soekarno zag na het vertrek van de Nederlandse strijdkrachten de kans schoon om zijn communistisch georiënteerde eenheidsworst verder te realiseren door met militaire agressie en intimidatie de overige deelstaten op te heffen en met militair geweld tot aansluiting bij zijn Repoeblik Indonesia te dwingen. Maar dat willen wij niet en we zullen dat nooit accepteren. Daarom hebben wij hier op Flores al

een verzetsorganisatie met een afdeling in Oost-Flores nabij Konga, waar ik de leider van ben en daarom was het zo belangrijk dat u de koers van Jan Moes, van 'Paatje', zou aanhouden en vandaar ook zijn brief die aan duidelijkheid voor ons niets te wensen overlaat. Het aanhouden van die koers was voor u zo belangrijk om niet op de verkeerde plaats aan wal te gaan waar nu TNI-posten gevestigd zijn. Wij hebben hier lichte wapens en munitie, maar missen de grote militaire ervaring, gewapende steun en leiding van een Ambonees KNIL-detachement.

De mensen die u hier ziet zijn allemaal leden van onze

verzetsorganisatie en wij moeten niets hebben van een Javaanse overheersing. Zij waren allemaal werkzaam bij het voormalige Nederlandse Gouvernement en vanaf 1 januari 1950 in een overgangsfase werkzaam voor de Repoebliek Indonesia Serikat, de Verenigde Staten van Indonesië.

Wij moeten vooral tijdens ons verzet eendrachtig blijven en proberen elkaar te steunen, want juist in deze tijd hebben wij elkaar hard nodig. Daarom heb ik hier een grote enveloppe met veel geheime gegevens voor de Minister van Defensie van de RMS, de heer A. Nanlohy, waarin ik hem op diverse punten informatie verstrek over onze verzetsorganisatie en hem daarbij verzoek om eventuele instructies, militaire steunverlening en samenwerking. Ik heb daar ook enige landkaarten bijgedaan en daarop aangegeven hoe en waar het mogelijk is om (buiten de TNI-posten om) een veilige landing van RMS-troepen uit te voeren".

Op dat moment was er even een stilte in het kantoor. Zijn secretaris kwam binnen met een dienblad waarop een theelichtje en een schaalje stond en zette het op de tafel bij Da Costa die de grote enveloppe dichtplakte. Jan Doen goot er voorzichtig een kleine hoeveelheid warme zegelwas op, waarna de heer Da Costa zijn zegelring er indrukte. Nadat de zegelwas gestold was, overhandigde hij mij de grote enveloppe met de woorden: "Captain, op hoop van zegen! Wilt u deze enveloppe persoonlijk overhandigen, alstublieft?"

Daarop pakte hij de brief van 'Paatje' en vervolgde: "In deze brief vermeldt Jan Moes, 'Paatje' dus, ook nog de bespreking van u beiden met KNIL-officieren, sergeant Pieters en met twee leiders van de burger verzetsgroep te Soerabaja. Ook lees ik over het advies dat u gegeven heeft aan de Generale Staf van het KNIL te Soerabaja over een revolte,

niet in de stad Soerabaja maar om een volledige bezetting van het marine-etablisement en het buitengaats brengen van de gehele aanwezige vloot oorlogsschepen en landingsvaartuigen met circa 500 KNIL-militairen. De uitvoering van dat strategische plan zou zijn van 24 op 25 juli aanstaande. "Grandloos! Absoluut uitvoerbaar", riep hij uit en liet daarop aan ons de betreffende passages van 'Paatje' lezen.

Wij begrepen nu wel dat wij in een veilige 'haven' waren, bij mensen van het verzet op Flores, die dezelfde bedoelingen nastreefden als waar wij ons voor hadden ingezet. "Over drie dagen Captain, zit ik aan de radio gekluisterd en hoop dan dat de bezetting van de marinehaven en het buitengaats brengen van de oorlogsschepen is gelukt! Laat het in Godsnaam zo zijn".

Zijn woorden hadden diepe indruk op Alex en mij gemaakt en wij bedankten hem voor zijn heldere en oprechte uiteenzetting. "Ik wil er nog het volgende aan toevoegen heer Da Costa en dat is dat ik u verzeker dat wij deze enveloppe strikt persoonlijk zullen afgeven aan de Minister van Defensie, de heer Nanlohy. Ook uw denkwijze en bedoelingen zullen wij met de heer Nanlohy, uiteraard onder strikte geheimhouding, bespreken. Het is ons nu duidelijk geworden waarom wij de koers van Jan Moes moesten aanhouden en bedanken u ook voor het in ons gestelde vertrouwen.

Onze kaping van het motorschip KOALAS is een dringende noodzaak gebleken om o.a. de internationale regeringen te laten weten dat wij ons verzetten tegen de liquidatiepolitiek van Soekarno en de rol van de Staat der

Molukse archipel

Nederlanden hierin. Wij doen het op onze eigen manier en of die voor de toekomst goed is of niet, kan niemand momenteel beoordelen. Ook ik niet. Wij doen onze uiterste best om ons eerste doel te bereiken en dat is Kota-Amboina. Later, als men achter de juistheid van alle verzetsfeiten is gekomen, van datgene wat zich nu binnen de territoria van de Negara Indonesia Timoer afspeelt, zal waarschijnlijk veel worden opgehelderd, wat nu nog in duisternis is gehuld. Wij verwachten een strijd te moeten voeren tegen de TNI-troepen van Soekarno, zowel op het eiland Ambon als elders in de Molukken. We zullen nooit de hoop verliezen om voor ons zelfbeschikkingsrecht op te komen, welk recht immers plechtig is verankerd in de Soevereiniteitsoverdracht die door alle partijen is erkend en ondertekend. Ook door onze geëerbiedigde Hare Majesteit Koningin Juliana. Door de kaping van de KOALAS

zijn wij de uitvoerders geworden van datgene wat ingevolge het Recht op Zelfbeschikking is overeengekomen, maar niet wordt nageleefd door de Staat der Nederlanden en haar verantwoordelijke ministers, maar ook niet door Soekarno en zijn regering, zodat we ons tegen een te verwachten agressie zullen verzetten". Het was intussen 10.45 uur en wij maakten aanstalten om op te stappen. Na het personeel bedankt en gegroet te hebben, wandelden wij weer terug naar de voorgalerij. In de mooie centrale hal waar de heer Jan Doen ons tegemoet kwam, bleef de heer Da Costa nog even staan en zei: "Ik heb respect voor uw uiteenzetting captain en voor de geweldige inzet van u beiden om het recht op zelfbeschikking te helpen verwezenlijken. Wij hopen hier op Flores dat op 25 juli aanstaande het KNIL te Soerabaja uw advies zal opvolgen en ik weet zeker dat de 20 miljoen inwoners van

de Negara Indonesia Timoer (NIT) het als een bevrijdende overwinning zullen beschouwen om van het juk van een eenheidsstaat geeld door Djokja, weg te blijven".

Wij gingen dezelfde weg terug en zwaaiden nog eens naar onze gastheer, voordat de jeep achter een bosschage en uit het zicht van de schitterend gelegen pasanggrahan verdween. Na een rit van tien minuten waren wij weer bij ons vertrekpunt onder de palm- en klapperbomen bij het witte zandstrand, waar de orembaal en vier roeiers op ons zaten te wachten. Het was 11.00 uur en aan boord van de KOALAS zagen wij vele armen zwaaien en wij zwaaiden ter bevestiging terug. De verkopers op het strand waren nagenoeg allemaal weer verdwenen en de roeiers zeiden tegen Alex dat de verkopers goede zaken hadden gedaan.

Oproep

Mijn naam is Kees Oomen en ik ben woonachtig in Perth (Australië). Ik ben zeer geïnteresseerd in de koloniale geschiedenis van Indonesië. Vorig jaar heb ik nog een bezoek gebracht aan Jakarta (incl. Menteng Pulo), Solo, Madioen, Malang en Surabaya. Bij een volgende trip ga ik goed rondkijken in vooral Malang omdat mijn oom C. Oomen daar een tijd als 'hospik' heeft gediend in het militair hospitaal. Hij was destijds gelegerd in Madioen en Malang en is met de "Groote Beer" op 29/10/1950 in Nederland (Rotterdam) teruggekeerd.

Ik vermoed dat hij deel uitmaakte van 42 HUPVA (Hulp Verbandplaats Afdeling).

Wie heeft mijn oom gekend en/of met hem in Nederlands-Indië gediend en zou meer over hem kunnen vertellen? Ik heb ook belangstelling voor ervaringen/verhalen van anderen die gelegerd waren in Madioen en Malang. Ik hoor graag van u.

Reacties gaarne naar:
E-mail: keesoomen1964@gmail.com

De bruggen van Plamongan

Op 3 juli 1947 arriveerde het 4de bataljon "Prinses Irene" in Semarang, een soort belegerde vesting van zo'n zes bij acht kilometer. Onze komst was voor de daar al langer verblijvende mannen van de T-Brigade een opsteker, doordat zij zich onmiddellijk konden ontfermen over ons gloednieuwe wagenpark. Hadden wij toch niet nodig, want wij mochten eerst een paar weekjes acclimatiseren. Voertuigen waren daarbij overbodig, nietwaar? En werd er eens om een Jeepje geroepen, dan konden onze monteurs vast wel één van hun afgeschreven exemplaren weer aan het rijden krijgen.

Acclimatiseren dus, jawel, ruim twee weken, tot 21 juli, toen de eerste politionele actie begon en de T-Brigade oprukte in zuidelijke richting. Wij mochten in oostelijke richting wat ruimte scheppen. Lopend dus, in linie door het alang-alang. Onze vierde compagnie kwam terecht in Plamongan, waar we twee bruggetjes moesten bewaken op de weg naar Gubug. Belangrijk voor een eventuele vervolgooperatie richting Oost, naar Kudus en Purwodadi. Maar toen ging er iets fout.

Het weinige transport dat we toch nog toegewezen hadden gekregen, bracht ons wel eten en muntie, maar géén veldbedden en klamboes! En dat hebben we geweten. Overdag geen probleem, maar in de nachten lagen we onder de struiken gespannen uit te kijken naar eventuele vijanden. Geheimzinnige lichtjes bewogen zich hier en daar: er ritselde overal van alles. Wij durfden ons nauwelijks te bewegen en de muggen maakten daar dankbaar misbruik van. Met als resultaat dat begin augustus meer dan 90 van de 126 man van onze compagnie met malaria in de Semarangse hospitalen lag! Maar dat wisten we eind juli nog

niet. Wij bewaakten alleen maar twee bruggetjes.

Goed, overal lagen dubbelposten, die af en toe moesten worden afgelost. Dat bleek 's nachts erg moeilijk, want niemand durfde een kik te geven. En dus verdwaalde er een aflossing! Dat merkten we uiteraard na verloop van tijd. Wat te doen? Ergens in het donkere voorterrein moesten die knapen zitten, zonder te weten hoe ze ons weer konden bereiken. Een lichtkogel dus; een witte uiteraard. En even later stond de hele omgeving in een helder licht. Toen dat na een poos niet geholpen bleek te hebben, nog maar

zo'n ding. Maar de vermisten bleven weg. Wel zo verstandig, trouwens, want er zaten heel wat zenuwachtige vingers aan de trekkers. En een enkele keer ratelde er ineens een bren, waar de vuurvliegjes zich weinig van aantrokken, maar waar de verdwaalden liever niet op af gingen.

Pas bij het eerste morgenlicht verschenen ze, voorzichtig roepend dat er niet op hen geschoten moest worden. Een hele opluchting. Tot opeens de bataljonscommandant met geleide verscheen om te vragen wat er aan de hand was geweest. Want ergens was het afgesproken

Foto: Oorlogsgravenstichting

alarmsignaal gegeven en de radioverbinding met ons was verbroken. Alarmsignaal? Nee, daar wisten wij niets van af! Trouwens, wat was dat afgesproken alarmsignaal eigenlijk? Daar wisten wij ook niets van. O, witte lichtkogels? Geen rode? Nou, nee hoor, bij ons geen alarm; er was alleen een aflossing van de wacht verdwaald geweest, maar die waren intussen al weer heelhuids terug. En een mopperende, niet uitgeslapen overste kon weer elders gaan zoeken naar narigheid. En wij bleven op onze bruggen passen. Het wende al wat.

Op de avond van 25 juli hoorden wij in het oosten verontrustende geluiden: er werd op trommen geslagen en geschreeuwd of gezongen. Wij wachtten gespannen af! In de nacht begon het: we werden beschoten! Van vlakbij nog wel,

We schoten natuurlijk terug, maar de aanvallers lieten zich niet verdrijven. We hadden een paar 3 inch mortieren bij ons als ondersteuning en ook die mengden zich in de strijd. Maar waar die ene mortierbom vandaan kwam in de vroege morgen van 26 juli 1947, weten we nu nog steeds niet zeker. Eén van onze pelotonscommandanten, luitenant Janssen Schmidt hoorde hem aankomen en riep: "DEKKEN!", maar werd zelf dodelijk getroffen. Ontsteltens overall! Koud drie weken in Indië, en nu dood. Aan boord van de "Tabinta" hadden we nog maar pas zijn 24ste verjaardag gevierd. Ik was mijn "slaple" uit de BS-tijd van zomer 1945 kwijt. Hij was de eerste van ons bataljon en er zouden er nog 42 volgen....

Toen het goed en wel licht was, verscheen een onderdeel van

de T-Brigade voor een uitbraak naar het oosten. Ze waren onaangenaam verrast toen ze tegen een vijand op bleken te lopen, die hen prompt twee gewonden bezorgde. Maar zij zetten door en hun (of eigenlijk ons) rijdend materieel kon probleemloos over de heel gebleven bruggen van Plamongan verder.

Luitenant C.J.M. Janssen Schmidt ligt begraven in Semarang op het ereveld Candi, grafnummer D 177. Op 24 februari 1992 heb ik hem nog eens opgezocht, samen met mijn vrouw. Een keurig graf, dat wel....

Hans Blom

Dankwoord hoofdredacteur

Met deze editie heeft u de laatste "SOBAT" (nummer 193 / december 2020) van de veteranenvereniging VOMI Nederland in deze vorm ontvangen. Ruim 13 jaar heb ik met veel genoegen -samen met mijn redactieteam- het blad "SOBAT" mogen samenstellen.

Het samenstellen van een verenigingsperiodiek is nooit het werk van één persoon. De onvoorwaardelijke steun van een aantal mensen vormt de belangrijkste pijler bij de realisatie ervan.

Graag bedank ik iedereen die een bijdrage heeft geleverd aan de totstandkoming van ons periodiek, in het bijzonder:

- *Alle auteurs voor de enorme hoeveelheid kopij en de grote verscheidenheid aan artikelen.*
- *Het redactieteam voor de goede samenwerking bij het corrigerenwerk en bij het uitwisselen van gedachten en ideeën.*
- *Het bestuur van VOMI Nederland voor het vrijlaten, zodat de redactie zelf volledig de inhoud van de "SOBAT" kon en mocht bepalen.*
- *Henk Supheert en Ria Haze van drukkerij Zalsman (Zwolle) voor de mooie vormgeving en hun deskundige inbreng.*

en zeker niet op de laatste plaats

- *Onze lezers voor alle waardevolle suggesties en hun waardering.*

Rest mij u namens het redactieteam Gezegende Kerstdagen en een Gezond 2021 toe te wensen. Het ga u allen goed!

Theo Rump
Hoofdredacteur "SOBAT"

Friesland

Secr. H. Moorlag, Offemar 48,
8939 CM Leeuwarden
Tel. 058-2800048
E-mail:
henk.moorlag@hotmail.com
Soc. Comm. Tel. 0514-522107

Wat een turbulent jaar is dit geweest!
Op 9 september jl. moesten wij helaas afscheid nemen van mijn vrouw na een ziekbed van 9 maanden. Dan het coronavirus dat de gehele samenleving heeft ontregeld, waardoor wij onze bijeenkomsten niet konden laten doorgaan waaronder onze Algemene Ledenvergadering van 7 april te Joure. Met de uitnodiging hiervoor hadden we een vragenformulier meegestuurd om in te vullen en te retourneren naar de secretaris. Er zijn 29 formulieren teruggezonden. Hieruit bleek:

- A. Een aantal gaf er de voorkeur aan om als vereniging verder te gaan met 1 of 2 evenementen in samenwerking met de BNMO.
- B. Een aantal stemde voor aansluiting bij VOMI Binnenland.
- C. Een aantal stemde voor opheffing van de vereniging VOMI Friesland.
- D. Een klein aantal overige voorstellen.

Voorstel VOMI Friesland

Aangezien er met deze uitslag geen absolute meerderheid te vinden is, zullen we in maart 2021 op onze Algemene Ledenvergadering de leden laten stemmen over de drie (A, B en C.) mogelijkheden. U ontvangt t.z.t. een uitnodiging voor deze Algemene Ledenvergadering.

Het bestuur wenst u allen Gezegende Kerstdagen en we hopen voor 2021 op een beter jaar.

Zuid-Holland

Wvd. secretaris
Mevr. D.P. van Genderen
Vlaamsestraat 11
3332 EM Zwijndrecht
Tel. 078-6195902
E-mail: tgen@online.nl
Soc. Comm. I:
Tel. 078-6195902
Soc. Comm. II:
Tel. 010-4340970

Herdenking Puttershoek

Vanwege corona gerelateerde beperkingen werd op vrijdag 18 september jl. een waardige doch sobere herdenking gehouden op de begraafplaats De Essenhof te Puttershoek. Daar werden tijdens een besloten bijeenkomst de militairen herdacht die tussen 1941 en 1962 zijn omgekomen in toenmalig Nederlands-Indië

en Nieuw-Guinea. Burgemeester A.P.J. van Hemmen van Hoeksche Waard stond niet alleen stil bij de gevallen uit de Hoeksche Waard. "Wij herdenken hen vandaag en met hen eren en gedenken wij ook alle andere militairen, gevallen tijdens andere Nederlandse missies na de Tweede Wereldoorlog. We staan ook stil bij alle veteranen die hebben deelgenomen aan militaire acties buiten Nederland", aldus de burgemeester. Namens het bestuur en de leden van VOMI Zuid-Holland heeft de heer Th.J. van der Vlag bij deze herdenking een bloemstuk gelegd.

De coronapandemie

Nadat we de eerste golf in de maanden maart, april en mei hadden gehad, dachten we met de versoepeling van de regels elkaar na de hete zomer eindelijk weer te kunnen ontmoeten. Het zat er allemaal helaas niet in. Omdat in september het aantal besmettingen weer toenam, werden weer verscherpte maatregelen van kracht. In oktober moesten nog strengere maatregelen worden getroffen (gedeeltelijke lockdown), waardoor het bestuur heeft moeten besluiten om tot het einde van dit jaar geen bijeenkomsten meer te plannen.

Afhankelijk van de situatie, hopen we toch echt in het voorjaar 2021 onze Algemene Ledenvergadering en onze Reünie te kunnen inhalen. Medio november hebben alle leden/donateurs een brief ontvangen van het bestuur van VOMI Zuid-Holland met meer informatie over een en ander.

Limburg

Secr. M.E.H. Dols
Heerlenerweg 47
6132 CL Sittard
Tel. 046-4522739
Mobiel: 06-10660039
E-mail: marlie.dols@home.nl
Soc. Comm. Tel. 077-3822592

Helaas heeft het coronavirus dit jaar behoorlijk wat roet in het eten gegooid, waardoor alle geplande activiteiten niet zijn doorgegaan. Gelet op uw gemiddelde leeftijd en de risicogroep waartoe u behoort, heeft het bestuur hiertoe besloten. Uw gezondheid staat voorop! Hopelijk heeft u de afgelopen periode goed doorstaan.

Omdat regeren vooruitzien is en volgend jaar wellicht betere tijden aanbreken, heeft het bestuur gemeend voor 2021 toch de gebruikelijke activiteiten te plannen. Dit alles uiteraard onder de voorwaarde dat de omstandigheden het mogelijk maken. In overleg met de beheerder van het gemeenschapshuis Kessel-Eik, onze gebruikelijke pleisterplaats, zijn de data vastgesteld die u hieronder aantreft. Wij maken nu alvast gebruik van de gelegenheid om U prettige Kerstdagen en een voorspoedig maar vooral gezond 2021 te wensen. We hopen dat wij U ook in 2021 weer van dienst kunnen zijn.

Het programma voor 2021 ziet er als volgt uit:

13-04 Jaarvergadering,
11-06 Reünie
14-09 Bijeenkomst
09-11 Bijeenkomst

Alles vindt plaats in het Gemeenschapshuis, Lindelaan 4, 5995 NM Kessel-Eik

De Jaarvergadering en Bijeenkomsten beginnen om 14.00 uur en de Reünie om 11.00 uur.

Binnenland

Secr. K.J. Orsel
Van Hobokenhaven 63
2995 HH Barendrecht
Tel. 0180-611612
E-mail: klaasorsel@live.nl
Soc. Comm. Tel. 0341-254231
E-mail:
ppg.gommers@gmail.com

Contactpersonen voor de regio Overijssel is de heer A.W. Scholten (038-4216205).

Contactpersonen voor de regio Utrecht / 't Gooi zijn de heren A. Mouwen (030-6951179) en R.L. Dorrestijn (06-45652874).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant Oost zijn de heren F. Heidendaal (040-2025055) en H. Withoos (040-2534660).

Contactpersonen voor de regio Noord-Brabant West zijn de heren A. Roodenburg (0165-323490) en P.N. Welten (0165-512816).

Contactpersonen voor de regio De Veluwe zijn de heren F.T. Dürst Britt (0578-691646) en A.F. Steenkist (0341-423201).

Van de penningmeester

Zoals u op pagina 7 van deze "SOBAT" reeds heeft kunnen lezen, is de contributie voor 2021 voor de leden van VOMI Binnenland vastgesteld op **€ 7,50.**

Gaarne zo spoedig mogelijk over te maken op bankrekeningnummer NL88 ABNA 0474 0840 51 t.n.v. VOMI Binnenland o.v.v. 'Contributie 2021'.

Mutaties

Alle mutaties (verhuizing, overlijden, opzegging lidmaatschap etc.) van de leden van VOMI Binnenland dienen te worden doorgegeven aan onze

ledenadministrateur (de heer J. Krikke, telefoonnummer: 0592-357140).

Regio Noord-Brabant West

Het afgelopen jaar hebben we maar 1 bijeenkomst kunnen organiseren. Zodra het in 2021 weer is toegestaan, willen we als waardige afsluiting nog een bijeenkomst voor onze leden organiseren. Plet Welten en Arle Roodenburg blijven u ook in 2021 vertegenwoordigen in de ledenraad van VOMI Binnenland.

Regio Utrecht / 't Gooi

U kunt zich aanmelden om deel te nemen aan de kerstbijeenkomst met kerstbuffet van de Bond van Wapenbroeders afdeling Utrecht. Deze bijeenkomst is op vrijdag 18 december om 15.00 uur op de Kromhoutkazerne, gebouw V 6, links van de hoofdingang met een eigen parkeerterrein. Gaarne zo spoedig mogelijk aanmelden bij: J.H.P. Brinkman (tel. 06-52520874 of via e-mail: bvw.secretaris.utrecht@gmail.com)

Regio Overijssel

Na het afkondigen van de nieuwe maatregelen tegen het virus COVID-19 hebben we moeten besluiten om ook het Kerstdiner van 16 december te annuleren. Dus helaas dit jaar geen bijeenkomst meer. Als in het voorjaar de mogelijkheid er weer is, zal er een bijeenkomst worden georganiseerd en hiervoor zult u dan een uitnodiging ontvangen. Tot zover, blijf gezond en wij wensen u ondanks alles prettige Kerstdagen en een voorspoedig en gezond 2021.

In Memoriam

Met grote eerbied en in gepaste vorm brengen wij een laatste Ere-saluut aan:

Naam	Voort	Woonplaats	Onderdeel
Brongers,	E.	Eindhoven	
Commerell,	J.	Rotterdam	9 GVC
d'Haan,	E.	Leiden	424 BI/6-7 RI
Goeman,	C.J.	Den Haag	
Goudriaan,	J.	Krimpen aan den IJssel	4-10 RI
Harrewijn,	H.	Hardinxveld-Giessendam	Veldartillerie
Hoevelaken-Piet, Mevr.	T.	Delfzijl	
Houtman,	A.N.	Houten	5-5 RI
Jansen,	W.J.	Hellevoetsluis	6 IB NNG
Jong, de	H.	Lekkerkerk	2-41 RVA
Kerkhof,	P.H.	Enter	6-1 RI
Leenstra,	M.	Nieuwehorne	5-1 RI
Moorlag-Voos, Mevr.	I.	Leeuwarden	
Pul,	J.C.	Bilthoven	5-9 RI
Rijn, van	P.J.	Zoetermeer	
Rooij-Oome, de Mevr.	J.M.T.	Raamsdonksveer	
Tang, van der	D.	Voorhout	3-5 RI
Tuinenburg,	A.	Gouda	5 GRJ
Zwaanswijk,	L.F.	Naaldwijk	

Met ons aller welgemeend medeleven en dat de liefde en de warmte van uw naasten U de moed en kracht geven dit zware verlies te dragen.

soziale
GEE-VOOR-GE
VOMI

SOBAT